

ĐỀ BÀI
EM HÃY KỂ VỀ
MỘT NGÀY
BÌNH THƯỜNG
CỦA EM.

Bài làm

Thằng Bằng tò mò hỏi tôi:

– Này, Bình, bài tập ở nhà tuần này nhiều gấp hai tuần trước mà sao cậu vẫn cứ nhàn nhã thế?

– Nhàn thật ấy chứ! Cậu xem, mình đã học bài, làm bài xong hết cả rồi. Giờ chỉ còn việc lựa chọn xem tivi hay nghe nhạc?

– Cậu có phép gì thần diệu thế? Mình thì “*xoay như đèn cù*” mà bài vở vẫn bừa mớ ra. Còn nói gì tới phim với nhạc!

– Vậy ư? Một ngày hoạt động của mình cũng bình thường như mọi người, như hầu hết các bạn trong lớp thôi. Không tin, mình vẫn tắt kể lại cho các bạn nghe nhé! Ví dụ như hôm qua, thứ năm, ngày làm việc căng nhất trong tuần của chúng ta, và của riêng mình... chẳng hạn:

Mình đã luyện được thói quen dậy sớm từ lúc năm giờ. Khi trời còn mờ mờ, tiếng đài truyền thanh của xã vừa dứt bản nhạc hiệu là mình đã dứt khoát vùng ra khỏi chăn ấm, hít thở sâu vài hơi rồi làm vệ sinh nhẹ thân thể. Thể dục, chạy dầm bảy vòng quanh chiếc sân gạch đỏ au, rộng cỡ nửa cái sân bóng đá, rồi tắm nước lạnh. Có hôm cao hứng, còn phóng ra sông Nhuệ, ùm một cái, bơi sải hai ba vòng. Nước sông mát thấm tận da thịt, sảng khoái vô cùng! Tranh thủ vừa ăn điểm tâm (hôm thì một cái bánh mì kẹp chả, hôm thì một nghìn xôi lạc, hoặc một bát cháo đường, thỉnh thoảng một bát phở bình dân ở quán ngã tư đê) vừa thầm ôn lại lần cuối các bài đã học kỹ từ đêm qua. Sáu giờ rưỡi, lên xe, đạp đến trường, mất khoảng hai mươi lăm đến ba mươi phút.

Mình học từ bốn đến năm tiết cũng không thật vất vả lắm vì bài vở đã chuẩn bị kỹ càng ở nhà nên có phần bình tĩnh, tự tin hơn một số bạn chưa làm bài tập hay chưa thuộc bài. Nhưng tính mình rụt rè nên ít khi dám mạnh dạn xung phong. Ngồi dưới, nhiều lúc rất mong thầy, cô gọi lên bảng để có dịp thể hiện, đề rồi nhiều khi lại tiếc vì cơ hội đã qua mất...

Giờ ra chơi, mình thích trò đuổi bắt nhau vòng quanh sân trường, thích ôm vòng thân cây hoàng lan cổ thụ, ngược nhìn vầng lá xanh vàng mờ màng trên cao, đu đưa trong gió, nắng. Mình thích cười lên cổ mấy con nghê xi măng bóng xám, đắp xuôi theo bậc ngũ cấp ngoài cửa lớp, mà nhún, mà phi, mà ngỡ mình là Đại thánh Tôn Ngộ Không hay Triệu Tử Long đang đặng vân giá vũ...

Dù sao, học hết tiết năm thì cũng đã mười một giờ rưỡi. Đói mềm người, uể oải đạp xe về đến nhà, mẹ đã âu yếm bảo:

– Cát xe, cát cặp, đi rửa tay chân, thay quần áo rồi ăn cơm cho nóng! Con!

Chẳng đợi tới câu thứ hai, mình mải mốt làm nhanh mọi việc cần thiết, mau mắn xà vào bàn, “*ăn như rồng cuốn, ...*”. Việc rửa bát, anh em mình đã phân công rõ ràng: mỗi bữa một đứa, nhưng mình hay nhờ vả cô em gái

đảm đang, lại hay thương và nể anh trai “quyền huynh thế phụ”! Đây là một tật xấu của mình mà không biết bao giờ mới sửa được triệt để!

Nghỉ trưa độ ba mươi phút đến một giờ, khoảng một giờ rưỡi đến năm, sáu giờ, mình thường làm một trong các việc sau, tùy từng ngày: chăn bò, cắt cỏ, nhổ mạ, bở củi, chở than tổ ong... Nếu không có việc gì, mới học bài, làm bài vào buổi chiều. Đá bóng, đánh bóng các buổi chiều, với mình là rất hiếm... thảng độ một, hai lần vào các chiều thứ bảy hoặc chủ nhật. Nay! Cậu thấy thế nào? Vừa dắt bò chậm chậm dọc bờ ruộng mơn mớn cỏ non vừa học thuộc thơ là nhanh vào lắm! Và lí thú lắm!

Xẩm tối, mình thường giúp bố mẹ dọn sân thóc, sân ngô, bơm nước tưới cây, hoa, cho gà, chim ăn, đồ rác... Toàn việc lật vật mà cũng luôn chân, luôn tay. Cả nhà ăn tối xong thì bật chương trình thời sự trên ti vi. Ông, bà, bố, mẹ, quây quây, vừa uống nước chè, vừa theo dõi, vừa bàn luận râm ran. Mình và em gái ngồi vào bàn học, làm bài một mạch cho đến chín giờ mới giải lao, xem phim hoặc nghe nhạc, có khi trò chuyện với bố mẹ một lúc. Rồi lại học và làm bài tiếp cho tới mười một giờ thì nghỉ hẳn. Ra sân làm vài động tác cho giãn xương cốt, rồi đánh răng, rửa mặt... và lên giường đánh giấc...

Tự nhiên, Bằng ngắt lời tôi:

– Hóa ra cũng chẳng có gì lạ lùng, ghê gớm nhỉ? Có điều là, làm sao cậu nhớ và thực hiện đúng được kế hoạch của mình?

Tôi cười:

– Ô cái cậu này! Quên cái “*Thời gian biểu*” rồi ư?

– Ừ nhỉ! Thời gian và thời gian biểu, với công việc của mỗi người trong một ngày! Ngày nào chẳng chỉ có hai mươi bốn giờ, sáng, trưa chiều, tối. Thế nhưng, cần khéo sắp xếp sao cho tối ưu. Đừng quên lời các cụ dạy: “*Khéo ăn thì no, khéo co thì ấm*”. Từ mai mình cũng quyết lập “*Thời khóa biểu*” cho mình mới được!

– “*Thời gian biểu*” chứ!